

Kotiseuturakkautta

Kesäinen vihreys ympäröi keskiaikaista harmaakivikirkkoa. Taustalla virtaa Kyrönjoki. Irene aukaisee narisevan portin ja astuu ruohottuneelle polulle. Vaikka hänellä on kiire, hän huomaa ensimmäiset voikukat nurmella. Heinät heiluvat tuulessa. Tuoksuu kesälle ja kirkon tervatulle paanukatolle. Vihdoinkin on alkanut kesäloma.

Irenen luokkakaveri Lauri on saanut ensimmäisen kesätyönsä Isonkyrön Vanhan kirkon oppaana. Laurin ryhmä on jo hetken odotellut kirkon pihamaalla myöhässä olevaa Ireneä. Irenen saavuttua paikalle Lauri-opas avaa heti kirkon oven ja ryhmä astuu sisään kirkon asehuoneeseen. He sytyttävät mukanaan tuomansa taskulamput.

- Miehet jättävät tähän sitten aseensa, sillä kirkon rauhaan ei aseellinen mies saa astua, Lauri vitsailee.

- Miksi täällä on jalkapuu? Irene ihmettelee.

- Siinä kärsittiin häpeärangaistusta. Rikkeen tehnyt joutui julkisen nöyryytyksen kohteeksi, kun kirkkokansa kulki rangaistusta kärsivän ohi. Tarkoituksena ennaltaehkäistä rikollisuutta, Lauri selitti.

- Jos ei tule muita kysymyksiä, sitten jatketaan kirkkosaliin, Lauri sanoo.

Kirkkosali näyttää juhlavalta. Taskulamppujen valot osuvat vanhoihin seinämaalauksiin. Lauri kertoo niiden opettaneen lukutaidottomille Raamatun kertomuksia. Irene kiittää mielessään, että on oppinut koulussa lukemaan. Ryhmä kurkistaa pikaisesti sakastiin. Entisaikaan kirkossa on ollut myös tarkka istumajärjestys. Siksi miehet asettuvat istumaan nytkin toiselle puolelle keskikäytävää ja naiset toiselle.

Lauri alkaa esitellä kirkkoa. Hän kertoo muun muassa kirkon puuveistoksista ja koristeellisesta saarnastuolista. Lisäksi hän tarinoi Tohnin äijästä ja nuijasodasta. Aluksi Irene kuuntelee opastusta kiinnostuneena. Pian hänen ajatuksensa kuitenkin harhailevat muualle.

Hän miettii miten raskasta ja vaikeaa kirkon rakentaminen on ollut. Hän pohtii mitä kaikkea kirkon jyrkät kiviseinät ovat nähneet ja kuulleet.

Yhtäkkiä Irene on mukana sekä markkinoilla että Raamatun kertomuksissa. Hän näkee pyhän Yrjänän ja lohikäärmeen. Irene havahtuu kirkonseinään osuvaan nuijan iskuun. Ikkunoista siintää enää heikosti valoa. Irene huomaa hämärässä kuitenkin Klaus Flemingin näköisen unilukkarin kalistelevan pitkää sauvaansa kirkon lattiaan. Siitä siis ääni kuuluikin. Lauri ryhmineen on hävinnyt. Irene pelästyy, kun kuulee kirkon ovea lukittavan. Hän ryntää hengästyneenä viime hetkellä kirkon ovesta ulos ja törmää nuijamiesten joukkoon kirkon pihalla. Nopeasti pakoon.

Kesken pakomatkan Irene kuulee oudon äänen. Hän tunnistaa sen herätyskellokseen. Irene on paosta hikinen, mutta huomaakin pian makaavansa omassa sängyssä. Sängyn vieressä lattialla lojuu avattu vanha Pohjankyrö-lehti. Siinä ympyröitynä ilmoitus, jossa haetaan opasta Vanhaan kirkkoon. Nuijasodan kapinalliset talonpojat ovat lattialla lojuneen historiankirjan kuvana. Kaikki olikin vain unta. Onneksi kesä on tulossa. Luonto herää ja viljaa kylvetään taas läheisille pelloille. Elämä jatkuu sukupolvesta toiseen. Vanhan kirkon äänekäs naakkaparvi kirkuu. Irenen mielestä linnut ovat ylpeitä kotiseudustaan ja kirkosta. Tuon ajatuksen kotiseuturakkaudesta Irene ottaa mukaansa kiiruhtaessaan vielä muutamana päivänä kouluun ennen kesälomaa.

Viivi Niemi 6 B

Keskustan koulu